

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 5. De contritione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

DIES V.

De Contritione.

I.

Duo sunt Contritionis genera. Unum perfectum, quod propriè Contritio dicitur, èstque animi dolor ob Deum à nobis offensum, idcirco, quòd sit infinitè bonus, & peccatum aversetur. Est hic dolor generosus, nec proprium spectat commodum. Alter, qui appellatur attritio, dolor est ob Deum à nobis offensum; quòd per peccatum odio, & vindictæ ipsius nos exposuerimus: èstque dolor imperfectus, & proprio commodo non nihil addictus. Neuter horum è peccatore justum reddit, nec ad pœnitentiam sufficit, si summus non sit, id est, si non omnem alium dolorem superet: cùm enim Deus supremum bonum sit, peccatum, quod ei infinitè oppositum est, summum malum sit, necesse est; proinde summum de eo concipere dolorem debemus: cùm Deus sit supremum bonum, supra omnia eum amare debemus: Deum non amare super omnia; est ipsum non amare: cùm peccatum omnium malorum sit maximum, id super omnia odisse debe-

September. mus. Peccatum super omnia non odisse, est id non odisse. Ea ratione, quæ ad illud delendum, destruendumque, & quod consequens est, ad pœnitentiam ritè agendam sufficiat. An tali odio à peccato dis-fides? si ita res se haberet, pridem illud in animo tuo fuisset extinctum. Eheu! an non id etiamnum in eo locum habet?

II. Si summum odium in peccatum habes, tum id magis horrere debes, quam omnia alia, eaque maxima mala; magis id metuere, quam paupertatem, morbum, infamiam, & mortem ipsam. Si non acerbiorè, saltem sinceriorè dolore affici debes, quòd peccatum commiseris idque committendo Deum amiseris, quam afficereris, si omnia bona amisisses, & omnis generis mala incurrisses. Sic animo comparatum esse oportet verè pœnitentem, propterea, quòd hæc dispositio ad delendum peccatum summè sit necessaria. Atque hæc inveniri quoque debet in attritione: falluntur proin ij, qui sibi persuadent, eam adeò facilem esse. An sic animo comparatum te esse sentis? an cum hac animi dispositione ad pœnitentiæ Sacramentum hætenus accessisti? an id affirmare aude-res? si hoc cum veritate non potes, qui pol-
li-

liceri tibi audes pœnitentiam veram esse , September,
cuj tam necessaria deest conditio?

III. Eheu ! modicus ille timor, & hor-
ror , quo peccatum, vel periculum id com-
mittendi averſaris , tranquillitas animi ,
qua post peccatum admiſſum gaudes, incu-
ria, vel ſtupor potiùs ad Dei tui jacturam ;
modicum deſiderium, quod tantam jactu-
ram ſarciendi prætefers , pauxillum illud
fervoris amplectendi media, quæ ad hoc
tibi prodeſſe poſſunt; exilis animus per-
fringendi obſtacula, quæ te ab hoc impe-
dire queunt ; omnia hæc fat, ſupérque de-
monſtrant, te ab hoc ſummo peccati hor-
rore longè abeſſe ; & proinde Deum non
conſiderare, velut ſummum bonum tuum,
neque peccatum, quod Deo infinite oppo-
ſitum eſt, ejùsque tibi jacturam parit, ve-
lut ſummum malum tuum. Si ita eſt ,
potésne tibi blandiri, quòd habeas diſpo-
ſitiones ad pœnitentiam neceſſarias? ſi ve-
rò eas non habes, quid ſunt omnes tuæ pœ-
nitentiæ, niſi vana, & inanis occupatio,
& vera deceptio?

*Descende nonnihil in te metipſum, ut ſcruteris
animum tuum, (neque tamen tibi adulare) qua-
les ſint animi tui affectiones adverſus peccatum,
cùm ad pœnitentiæ Sacramentum accedis, & an
ſummum dolorem habeas.*

September. Dolor meus super dolorem: in me cor
meum mærens. *Ierem. 8. 18.*

Pœnitentiam certam non facit, nisi o-
dium peccati. Aug.

DIES VI.

De Morte Inopinata.

I.

QUando mors ventura sit, ignoramus.
Ideò Christus nos hortatur: *Vigilate,*
quia nescitis diem, neque horam. Verum e-
tiam ex ipsius testimonio scimus, eam tunc
venturam, cum minimè arbitramur, *qua*
hora non putatis. Itaque inopinus mortis
adventus non minùs est certus, quàm in-
certitudo diei mortis; cum hæc veritas non
minùs, quàm altera nitatur Verbo Dei,
qui fallere non potest. *Qua hora non puta-*
tis, inquit, Filius hominis veniet. Veniet,
ut fur, cujus finis est ex improvise oppri-
mere, quia propositum suum non nisi frau-
de ad optatum exitum perducere potest.
Id nobis tam potenter ostendit in Parabola
illa de Virginibus, è quibus quinque fatuæ
ab inopinato sponsi adventu fuère occu-
patæ. Nullam veritatem Servator tam

Matth. 25.

11.

Luc. 12.

v. 40.